

lov, forekommer det mig, at man bør see til ogsaa at faae den optagen i det foreliggende Lovudkast. Af det sidst nedfattede Udvalg var der foreslaaet at tilføie Lovudkastet tvende Paragrapher, hvoraf den ene gik ud paa, at ved indtrædende Vacance skulle juridiske Embeder efterhaanden sættes paa fast Gage, ligesom ogsaa Præsterne for Eftertiden ved indtrædende Vacance skulle sættes paa fast Løn; Commissionen, jeg veed ikke, om man kan kalde den saaledes, eller maaskee rettere de fire Mænd, som have haft med Lovens Udarbejdelse at gjøre, have egentlig ikke haft Noget imod saadanne Bestemmelser; de sige kun, at de i Udcastet ikke have indført dem blandt Andet af Hensyn til, „at en Foranstaltning af en saagjennemgribende Natur formeentlig ikke egner sig til som et Incidentspunkt at optages i et af de foreliggende Udkast“; da det imidlertid har viist sig, at den høitærede Justitsminister ved kongelig Resolution har truffet den Bestemmelse, at de juridiske Embedsmænd ved Vacance skulle sættes paa fast Løn, vil jeg haabe, at der ikke vil være Noget til Hinder for ogsaa at optage en saadan Bestemmelse med Hensyn til de geistlige Embedsmænd; i Realiteten have, som sagt, de fire Mænd ikke haft Noget at indvende derimod, men de have blot bemærket, at en saadan Foranstaltning var af en saagjennemgribende Natur, at den ikke egnede sig til som et Incidentspunkt at optages i Udkastet. — Det var, hvad jeg troede at burde bemærke med Hensyn til Udkastet, naar man ikke vil gaae ind paa Enkelthederne, hvad jeg anseer for urigtigt ved første Behandling, navnlig af Love af en saadan Natur som denne.

Tscherning: Jeg kan ganske slutte mig til de Udtalelser, der ere fremkomne fra det ærede Medlem, der nu havde Ordet, og som forrige Aar var Ordfører i Udvalget, og jeg skal aldeles ikke gaae ind paa denne Række af Betragtninger, der noksom godtgjøre, at man i alt Væsentligt har saa at sige overseet det Arbejde, der ifjor af Udvalget blev udført og med Hensyn til hvilket man her i Thinget havde Formodning om, at man derom var enig med Regjeringen, men jeg skal henlede

Opmærksomheden paa en anden Side af Sagen. Der har hver Gang, der har været Tale om Lønningslove, altid, og jeg troer med god Grund, været klaget over, at man ikke, førend man kom frem med dem eller samtidig dermed har søgt at tilveiebringe Love om en ny Ordning af Embedsansættelser i Ministerierne. Saaledes som Ministerierne nu i det Hele ere indrettede, ere de i visse Maader en Levning fra den collegiale Bestyrelse, og Departementscheferne staae i Grunden kun som et Slags Mindestøtter om de gamle Collegieherre; de ville maaskee efterhaanden faae alle deres Fortrin, men ganske sikkert alle deres Unoder, som ligeoverfor en ministeriel Regjering med politisk Ansvarlighed ere i den allerhøieste Grad byrdefulde. En af de væsentligste Betingelser for, at en Regjering med politisk Ansvarlighed kan gribe Magten med Dydighed i et Dieblis, hvor der foregaaer Forandring, er den, at den kan skaffe sig en fortrolig og velmeent Understøttelse umiddelbart fra sine Undergivne. En saadan kan ganske sikkert i det Hele taget vindes ved en brav og retsaffæren Charakter hos Embedsmænd, der ere gamle i Tjenesten, men den kan tabes, hvis Forfremmelsen ikke alene hidrører fra en lang og udmærket Tjeneste, men ogsaa fra personlig Velvillie, personlig Tillid og personlig politisk Tilslutning. De Mænd, hvis Forfremmelse hidrører fra Omstændigheder af denne Natur, høre i Almindelighed — deres bedre Følelse ufortalt — uden at de selv ret vide deraf, mere til en aftraadt Regjering end til den derefter følgende. Der bliver bestandig en vis Periode i Overgangstiden, hvor de endnu ikke rigtig vide, om den nye Regjering, der benytter dem, er den, der har Magt til at blive, eller om dog, maaskee ikke deres slæbende Virksomhed under denne Regjering kunde skaffe de forrige Ministre, som ere deres personlige Venner og Belyndere, tilbage. Menneskeligheden er efter sin Natur strøbelig, og man gjør altid bedst i at indrette Lovgivningen, ikke alene efter Menneskets igjennem Udviklingen fremkaldte Dyder, men lægge Mærke til, at der er en naturlig Egenkab, Egennyttens, hvoraf der stedse og under alle Forhold bliver Noget tilbage hos Mennesket, og ved Lovgivningen tage Hensyn